

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/122/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114010336
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2114010336.6

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristína Ferencziová a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci obžalovaného: A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 02.02.2024, č.k.: 5T/17/2014-462, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.06.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava, zamieťa.

odôvodnenie:

1. Obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „prvostupňový súd“ v príslušnom gramatickom tvare) zo dňa 02.02.2024, č.k. 5T/17/2014-462 oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava č. 4 Pv 280/13/2207-21 z 11.02.2014 podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku na skutkovom základe, že

21. októbra 2012 v čase okolo 04:00 hod. v C. D. E. D. F. A. XX G. G. „H.“ fyzicky napadol poškodeného I. F., ktorého päťou udrel do oblasti záhlavia, čím mu spôsobil pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy s krvným výronom v oblasti záhlavia s dobou liečenia do troch týždňov, pričom poškodený v dôsledku úderu spadol zo schodov, ktorými sa vychádza z podniku „H.“, následkom čoho utrpel pomliaždenie mozgového tkaniva v čelovo-spánkových lalokoch obojstranne s krvácaním pod pavúčnicu a zlomeninu lebečnej kosti v čelovo-temennej oblasti vpravo s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní minimálne tri mesiace,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Poškodený I. F., ako aj Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. boli podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku odkázaní s uplatnenými nárokmi na náhradu škôd na civilný proces.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie prokurátorka OP Trnava, a to proti všetkým jeho výrokom, pričom odvolanie bolo následne predložené Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „odvolací súd“ v príslušnom gramatickom tvare). Podané odvolanie písomne odôvodnila nasledovne (skrátene):

2.1. Napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu bol obžalovaný A. B. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby podanej Okresnou prokuratúrou Trnava, sp. zn. 4Pv 280/2013 dňa 11.2.2014 pre prečin ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že obžalovaný A. B. dňa 21.10.2012 v čase okolo 04.00 hod. v C., D. E. D. F. A. XX, G. G. „H.“, fyzicky napadol poškodeného I. F., ktorého päťou udrel do oblasti záhlavia, čím mu spôsobil pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy s krvným výronom v oblasti záhlavia s dobou liečenia do 3 týždňov, pričom poškodený v dôsledku úderu spadol zo schodov, ktorými sa vychádza z podniku „H.“, následkom čoho utrpel pomliaždenie mozgového tkaniva v čelovo-spánkových lalokoch obojstranne s krvácaním pod pavúčnicu a zlomeninu lebečnej kosti v čelovo-temennej oblasti vpravo s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní minimálne 3 mesiace, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku odkázal

poškodených: I. F., nar. XX.X.XXXX v J., bytom K. XXXX/XXX, C., Sociálnu poisťovňu, pobočka Trnava, so sídlom Vladimíra Clementisa 24/A, Trnava, IČO: 30808474 a Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava — Petržalka, IČO:35 937 874 s uplatneným nárokom na náhradu škody na civilný proces.

2.2. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku po vypísaní jednotlivých výsluchov, ako aj listinných dôkazov uviedol, že na jednoznačné a nespochybniteľné konštatovanie o existencii skutku chýba taká komplexná sústava dôkazov, ktorá by sa vzájomne doplňovala, bola by logická, ničím nenarušená a vo svojom celku by nielen spoľahlivo preukazovala všetky okolnosti žalovaného skutku a prípadne by následne usvedčovala z jeho spáchania práve obžalovaného, ale súčasne by vylučovala možnosť akéhokoľvek iného záveru. V prejednávanej veci ale takýto stav nenastal a po doplnení dokazovania nielenže zotrvali pochybnosti, či sa žalovaného skutku mal dopustiť obžalovaný, ale súd nadobudol pochybnosť aj o tom, či sa vôbec skutok, ktorý je opísaný v obžalobe, stal tak, ako je opísaný v obžalobe.

2.3. Odvolaním napadnutý rozsudok považuje prokurátorka za nesprávny a nezákonný z nasledovných dôvodov. Rozsudkom prvostupňového súdu zo dňa 8.11.2016 bol obžalovaný A. B. podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava sp. zn. 4Pv 280/2013 zo dňa 11.2.2014 pre skutok zo dňa 21.10.2012 kvalifikovaný ako prečin ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Na základe odvolania podaného prokurátorom Okresnej prokuratúry Trnava, odvolací súd uznesením, sp. zn. 6To/56/2017 zo dňa 28.9.2017 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V odôvodnení svojho uznesenia odvolací súd konštatoval, že „z dokazovania nateraz vyplýva, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, je trestným činom a tento spáchal obžalovaný. Obžalovaného priamo usvedčuje najmä výpoveď poškodeného a svedka L. J., ktoré sú súčasne podporované ďalšími nepriamymi dôkazmi (výpovede nepriamych svedkov, znalecké dokazovanie). Neexistuje tak iba jeden priamy dôkaz, ale i rad podporných dôkazov, tvoriacich reťaz priamych i nepriamych dôkazov, ktoré vo svojom súhrne tvoria logickú sústavu vzájomne sa doplňujúcich a podporujúcich dôkazov.“

2.4. Odvolací súd tiež uviedol, že ak mal prvostupňový súd za pochybné, či skutok obžaloby spáchal obžalovaný, mal na preverenie vierohodnosti jeho výpovede, ako aj výpovede poškodeného a svedka L. J. v zmysle § 2 ods. 11 Trestného poriadku vypočuť zasahujúceho pracovníka RZP, predvolať a vypočuť osoby, ktoré boli pôvodcami informácie adresovanej M. C., a tým odstrániť pochybnosti o tom, či obžalovaný našiel poškodeného v bezvedomí alebo tohto napadol. Rovnako mal vykonať výsluch svedka A. C..

2.5. Prvostupňový súd po vrátení veci odvolacím súdom na opätovné rozhodnutie, nakoľko obžalovaný nesúhlasil so zmenou v osobe samosudcu, vykonal celé dokazovanie odznova. Obžalovaný odmietol vypovedať, a preto bola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania. Naproti tomu poškodený I. F. na hlavnom pojednávaní vypovedal a opäť potvrdil, že obžalovaný A. B. je osobou, ktorá ho napadla a v dôsledku konania ktorej mu boli spôsobené zranenia uvedené v skutkovej vete. Poškodený potvrdil, že tvár obžalovaného videl, keď sa mu na schodisku otočil a dostal od neho facku. Znalec z odboru zdravotníctva a farmácia MUDr. Marián Pamula pri výsluchu na hlavnom pojednávaní zotrval na záveroch svojho znaleckého posudku, ktorý vypracoval v súvislosti so zraneniami poškodeného I. F. a tiež uviedol, že poškodený v dôsledku zranení utrpel bezvedomie, ktoré je spojené so stratou pamäte. Tiež však uviedol, že poškodený si mohol pamätať nejaké obdobie a nejaké skutočnosti, ktoré vnímal pred úrazom. Znalec poukázal aj na nezrovnalosti vo výpovedi obžalovaného, ktorý vypovedal, že poškodeného našiel ležať na zemi na chrbte, pričom ruky mal mať vedľa tela. V tomto smere znalec uviedol, že takáto poloha je pri takýchto zraneniach dosť nepravdepodobná a skôr by nasvedčovala tomu, že s poškodeným niekto manipuloval. Výpoveď poškodeného I. F., že útočníkom na jeho osobu bol obžalovaný A. B., nepriamo potvrdzujú aj výpovede ďalších nepriamych svedkov, a to N. J. a G. F., ktorí sa o tom dozvedeli od ďalších osôb, ale aj výpoveď svedka L. J., ktorý na predmetnej diskotéke bol a na chodníku pred vstupom na túto diskotéku zbadal A. B., ktorý stál v predklone, a z očí mu išli slzy a keď sa ho opýtal čo sa stalo, odpovedal mu, že „ja som ho uderil, ale som nechcel“. Nepovedal mu koho a keď svedok J. išiel od neho preč, na chodníku zbadal ležať chlapca a zistil, že je to I. F..

2.6. Na hlavnom pojednávaní boli vypočutí všetci svedkovia ako v predchádzajúcom súdnom konaní, ktorí vypovedali v podstate zhodne ako na predchádzajúcich pojednávaní, pričom niektorí si vzhľadom na odstup času niektoré skutočnosti nepamätali, a preto boli čítané ich výpovede, resp. ich časti z prípravného konania. V zmysle uznesenia odvolacieho súdu boli na hlavnom pojednávaní vypočutí aj zasahujúci záchranári z RZP, ktorí na mieste poskytovali prvú pomoc poškodenému I. F.. Ich výpovedami však neboli zistené žiadne nové a podstatné skutočnosti. Svedok M. C. nebol vypočutý, nakoľko sa už predtým zúčastnil hlavných pojednávaní ako eskorta poškodeného. Ako svedok bol

osobne na hlavnom pojednávaní vypočutý aj A. C., na ktorého osobný výsluch poukázal aj odvolací súd. Tento svedok taktiež spochybnil výpoveď obžalovaného, ktorý pri výsluchu uviedol, že vie, že v bare H. sú kamery, ale on sa o tieto nezaujímal. Svedok C. pri výsluchu totiž potvrdil, že ho A. B. po skutku telefonicky kontaktoval s tým, že by chcel vidieť kamerové záznamy z objektu, kde došlo ku skutku, ale on mu ich neposkytol.

2.7. Prokuratúra má za to, že súd dôkazy získané dokazovaním v prípravnom konaní ako aj v súdnom konaní vyhodnotil opäť jednostranne, výlučne v prospech obžalovaného a v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý sa vo svojom uznesení zo dňa 28.9.2017 vyjadril, že z dovtedajšieho dokazovania vyplýva, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, je trestným činom a tento spáchal obžalovaný. Ak mal súd pochybnosti, či skutok spáchal obžalovaný, odvolací súd uložil prvostupňovému súdu vykonanie ďalších výsluchov za účelom odstránenia týchto pochybností.

2.8. Dôkazná situácia po doplnení dokazovania na prvostupňovom súde sa vôbec nezmenila v prospech obžalovaného, práve naopak, nakoľko z výsluchu znalca vyplynulo, že poškodený si mohol zapamätať osobu útočníka, ktorého videl a vnímal pred úrazom. Ostatná dôkazná situácia zostala nezmenená, nakoľko s odstupom času si svedkovia nevybavili žiadne nové skutočnosti. Poškodený I. F. však opäť označil za útočníka, ktorý ho napadol, obžalovaného A. B. tak ako to uvádza od začiatku prípravného konania. Ďalšími usvedčujúcimi ako aj podpornými dôkazmi sú výpoveď svedka L. J., nepriamych svedkov N. J. a G. F., ako aj znalecké dokazovanie. Možno teda konštatovať, že je tu reťazec priamych aj nepriamych dôkazov, ktoré vo svojom súhrne tvoria logickú sústavu vzájomne sa doplňujúcich a podporujúcich dôkazov, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, je trestným činom a spáchal ho obžalovaný, a teda nemožno hovoriť o absencii čo i len jedného priameho dôkazu, tak ako to uvádza prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí. Naopak výpovede obžalovaného, ako aj svedka C., ktorý mal byť v ten večer takmer celý čas s obžalovaným, vyznievajú ako menej vierohodné až účelové, nakoľko v rámci ich výpovedí existujú výrazné rozpory ohľadom priebehu niektorých udalostí toho večera a o obžalovaného sú aj už vyššie uvedené nezrovnalosti v jeho výpovedi (ohľadne kamerových záznamov, pri ktorých záujem o ne najskôr poprel a tiež nepravdepodobná poloha poškodeného po páde). Prokuratúra preto má za to, že prvostupňový súd mal pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie a následnom rozhodovaní dôsledne postupovať v zmysle § 327 ods. 1 Trestného poriadku a rešpektovať aj právny názor odvolacieho súdu vyslovený v uznesení, sp. zn. 6To 56/2017 zo dňa 28.9.2017. V prípade, že prvostupňový súd mal aj napriek tomu po vykonaní dokazovaní za to, že niektorá časť skutku prebehla inak ako je uvedené v obžalobe, mal možnosť skutkovú vetu obžaloby upraviť.

2.9. Z uvedených dôvodov prokurátorka navrhuje, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu napadnutý rozsudok prvostupňového súdu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

3. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré bolo nariadené na rozhodnutie o odvolaní prokurátorky obžalovaný aj obhajca navrhli napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Prokurátor uviedol, že pridržiava písomného odôvodnenia odvolania OP Trnava a navrhuje mu vyhovieť, nakoľko prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy jednostranne, selektívne a v prospech obžalovaného. Napadnutý rozsudok navrhuje zrušiť v celom rozsahu a vec vrátiť prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

4. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný.

5. Odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že vo vzťahu k odvolaniu prokurátorky nie je dôvod jeho zamietnutie v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podala prokurátorka ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

6. Po preskúmaní napadnutých výrokov a konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie prokurátorky nie je dôvodné.

7. Odvolací súd sa pri prieskume prokurátorkou napadnutého výroku o oslobodení obžalovaného zameral na skúmanie toho, či prvostupňový súd vykonal všetky navrhované dôkazy, ktoré môžu prispieť k objasneniu stíhaného skutku, či pri hodnotení vykonaného dokazovania bral do úvahy všetky relevantné a zároveň zákonné dôkazy, resp. skutočnosti z nich vyplývajúce, či tieto hodnotil samostatne, ako aj vo ich vzájomných súvislostiach a či pri hodnotení dôkazov použil logicky správne postupy. Pokiaľ sú všetky uvedené aspekty tvorby rozhodnutia dodržané, nemožno súdu vytknúť správnosť záveru, ku ktorému dospel a to aj v prípade, ak by odvolací súd sám vyhodnotil zistené skutočnosti iným spôsobom. Takto sa prejavuje zásada voľného hodnotenia dôkazov, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

8. Odvolací súd zdôrazňuje, že voľné hodnotenie dôkazov sa opiera okrem iného tiež o povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú, alebo vyvracajú tvrdenia účastníkov a v neposlednom rade tiež o zásady formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity. Súd je totiž pri hodnotení dôkazov viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 332/2009)

9. Pri hodnotení jednotlivých dôkazov je potrebné zaoberať sa závažnosťou (vylúčenie dôkazov, z ktorých nie je možné odvodiť informácie o predmete dokazovania), vierohodnosťou (najmä existencia pomeru k páchatelovi a schopnosť vnímať a reprodukovať prežité udalosti) a pravdivosťou (či je obsah vykonaného dôkazu jednotlivito aj v súhrne s ostatnými dôkazmi pravdivý) jednotlivých dôkazov a zároveň uviesť, čo z dôkazov ku stíhanej trestnej činnosti vyplýva, v akej kvalite a ktoré dôkazy preukazujú tú – ktorú dokazovanú skutkovú okolnosť. Ak má súd vyhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z tých dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu (viď. R 6/1970). Je nevyhnutné zamerať sa na skutočnosti, ktoré sú súčasťou skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, nakoľko tieto majú primárny význam pre posúdenie, či sa obžalovaný trestného činu skutočne dopustil. Súd je tak povinný abstrahovať tie skutkové okolnosti, ktoré majú trestnoprávnu relevanciu a zrozumiteľne odôvodniť, či tieto skutočnosti boli v trestnom konaní preukázané, teda či prokurátor uniesol dôkazné bremeno. Je však potrebné vyvarovať sa domnienkam a predpokladom, a v prípade ak zostane nejaká skutková okolnosť sporná, je potrebné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“.

10. Odvolací súd nepovažuje za potrebné v tomto svojom rozhodnutí opakovať obsah svedeckých výpovedí a iných vykonaných dôkazov, keďže v dostatočnom rozsahu tak urobil prvostupňový súd. Rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu tvoria jednotu, preto nie je potrebné na tomto mieste opakovať odôvodnenie, ktoré prvostupňový súd uviedol v napadnutom rozsudku vecne správne, zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu.

11. Po preskúmaní napadnutého rozsudku, dospel odvolací súd k nasledovným záverom. Odvolanie prokurátora voči napadnutému rozsudku je primárne založené na inom hodnotení vykonaných dôkazov, než ako to urobil prvostupňový súd. Rozsah vykonaného dokazovania, ani zákonnosť, či procesnú použiteľnosť iných dôkazov, o ktoré oprel prvostupňový súd napadnuté rozhodnutie, prokurátor nenamieta. Zároveň odvolací súd sám nezistil iné chyby, v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré neboli prokurátorom v odvolaní vytýkané, a na ktoré by bol povinný prihliadať z úradnej povinnosti.

12. Odvolací súd, rešpektujúc zásadu voľného hodnotenia dôkazov prvostupňový súdom, dospel k záveru, že rozsah a spôsob hodnotenia vykonaného dokazovania prvostupňovým súdom nevykazuje žiadne také vady, pre ktoré by bolo namieste zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Prvostupňový súd vyhodnotil vykonané dôkazy tak jednotlivo, ako aj vo vzájomnom súhrne, použil správne logické postupy, a preto nemožno konštatovať nesprávnosť záverov prvostupňového súdu uvedených v napadnutom rozsudku.

13. Ani prokurátor v podanom odvolaní nepoukazuje na žiadnu takú vadu odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorá by mohla mať za následok nesprávnosť záveru prvostupňového súdu. Prokurátor v podanom odvolaní prezentuje vyššiu dôkaznú silu dôkazov, ktoré majú svedčiť o vine obžalovaného, akú im prikladal prvostupňový súd, konkrétne sa jedná najmä o výpovede poškodeného I. F., svedka G. F. a N. J., resp. A. C. a L. J., ktoré sú v protiklade k výpovediam obžalovaného a svedka C., ktoré vinu obžalovaného vyvracajú (a to aj pri akceptácii zdôvodnenia nedostatočnej vierohodnosti svedka C.).

14. Prvostupňový súd svoj záver, vyjadrený vo výroku napadnutého rozsudku, odôvodnil tak, že v konaní boli vykonané výsluchy poškodeného a svedkov, pričom v tomto rozsahu hovorí o napadnutí poškodeného priamo len on sám. Prvostupňový súd, aj v reakcii na uznesenie Krajského súdu v Trnave ako odvolacieho súdu, č. k. 6To/56/2017 - 250 zo dňa 28.09.2017, ktorým odvolací súd zrušil v poradí prvý rozsudok prvostupňového súdu zo dňa 08.11.2016, vykonal doplnenie znaleckého dokazovania a výsluch znalca MUDr. Pamulu. Z jeho výsluchu primárne vyplynulo, že v zdravotnej dokumentácii poškodeného je popísané bezvedomie a strata pamäti, pričom táto sa spravidla týka obdobia po úraze, môže sa týkať aj obdobia pred úrazom, pričom sa nedá vylúčiť ani prípadné uchovanie si určitých spomienok, je však vylúčené, aby sa poškodený na udalosť, na ktorú si nespomínal dodatočne rozpomenul, keď pre stratu pamäte je typické „nezapísanie“ danej informácie do mozgu. Poškodený by si nemal pamätať tvár útočníka tesne pred útokom, nakoľko v zmysle znalcom zistených zranení a polohy tela mal byť útok zrejme vedený od chrbta, teda nie tvárou v tvár. Z takýchto zistení teda nie je možné vylúčiť pravdivosť výpovede poškodeného, otázna však zostáva jeho vierohodnosť, ktorú nie je možné overiť žiadnym ďalším dostupným procesným postupom. Poškodený teda mohol vidieť osobu obžalovaného, v takomto prípade je ale jeho výpoveď je jediným priamym dôkazom a je potrebné na ňu klásť vyššie nároky, ktoré ale v predmetnej veci nie sú naplnené. Poškodený v dôsledku úrazu utrpel zranenia, pričom ale jeho samotná výpoveď aj pre mieru utrpených zranení nie je dostatočná pre konštatovanie viny obžalovaného, ktorý spáchanie skutku popiera. Výsluch svedkov G. F. a N. J. referuje o sprostredkovanej informácii o spáchaní skutku obžalovaným, ktorej zdroj nebolo možné overiť. Výsluch svedka C. prvostupňový súd odmietol, pričom (okrem faktu, že takýto postup nenamietla ani prokurátorka vo svojich odvolacích námietkach) by aj v zmysle výpovede svedka J. mohol referovať opäť len o počutých udalostiach (svedok vypovedal, že aj C. mal byť len svedok z počutia). Pokiaľ ide o výsluch svedka J., jeho výpoveď o tom, že videl obžalovaného plakať a tvrdiť, že „ho udrel, ale nechcel“, v tomto smere ani odvolací súd nezistil žiadnu okolnosť narúšajúcu vierohodnosť výpovede svedka, čo platí aj o výsluchu svedka C. a skutočnostiach, že obžalovaný sa mal informovať o existencii kamerových záznamov z miesta činu (túto skutočnosť priznal aj sám obžalovaný). Žiada sa dodať, že samotný fakt, že obžalovaný mal plakať po zranení poškodeného, že tohto nechcel udrieť, ako aj sa informovať o existencii kamerových záznamov, je logicky vysvetliteľný aj tým spôsobom, že takto konal práve z dôvodu, že bol vinný zo spáchania stíhaného skutku. Samotný fakt, že tieto okolnosti predstavujú jeden z možných záverov (možno aj logicky uchopiteľný), neznamená, že predstavujú ucelenú reťaz dôkazov, ktorá je potrebná na uznanie obžalovaného za vinného. V predmetnej veci teda nie je možné vyvodiť bez dôvodných pochybností záver o spáchaní skutku obžalovaným, preto sa aj odvolací súd stotožňuje s potrebou vyhodnotenia zabezpečeného dôkazného stavu ako nedostatočného pre prelomenie zásady in dubio pro reo.

15. Čo však považuje odvolací súd za negatívum napadnutého rozsudku, je miestne sa vyskytujúca argumentačná skostnatenosť, keďže prvostupňový súd sa v rámci hodnotení dokazovania venoval primárne (a miestami takmer výhradne) vysporiadavaniu sa s argumentami prokurátora (obsiahnutým v tom čase v spise, či ako príloha k v poradí prvému odvolaniu, prípadne v rámci konania pred prvostupňovým súdom, pričom prevažná časť námietok mala beztak opakujúci sa charakter). Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

16. Primárnym cieľom teda musí byť komplexné zistenie, čo súd z vykonaných dôkazov zistil a čo má za preukázané. Sekundárnym cieľom má byť vysporiadanie sa s obhajobou a prípadným terciálnym cieľom vysporiadanie sa tvrdeniami prokuratúry, ako ďalšej zo strán v konaní. Nemožno pritom rezignovať na primárny cieľ a stavať odôvodnenie do polohy, v ktorej by súd primárne uvádzal to, prečo sa prokuratúra mylí, keď tvrdí to, čo tvrdí. V predmetnej veci však úvahy prvostupňového súdu, hoci skôr difúzne ako koncentrované, vo svojom sumáre postačovali pre vyvodenie a vyabstrahovanie záverov prvostupňového súdu, prečo obžalovaného spod obžaloby oslobodil a ktoré skutočnosť napokon mal za preukázané a ktoré nie.

17. K samotným odvolacím námietkam prokurátora odvolací súd udáva nasledovné:

17.1. Hoci sa mal útok na poškodeného odohrať v bare, v ktorom bol väčší počet osôb, resp. pri odchode z neho na schodisku, orgánom činným v trestnom konaní sa na mieste, kde malo prísť k útoku na poškodeného, nepodarilo spoľahlivo zabezpečiť dostatok dôkazov, že to bol práve obžalovaný, ktorý poškodeného napadol a mal mu spôsobiť predmetné zranenia, ktoré boli zadokumentované a v konaní de facto nesporné. Je teda nepochybné, že došlo k zraneniu poškodeného, u ktorého je dôvodný predpoklad, že mal byť v čase skutku pod vplyvom alkoholu, avšak nebolo dostatočne ani preukázané to, že zranenie, ktoré utrpel poškodený pri páde zo schodov vznikli bez dôvodných pochybností pričinením inej osoby.

17.2. Taktiež je nevyhnutné sa vyjadriť k tej časti odvolania, v ktorej prokurátorka namieta ignorovanie právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného v uznesení odvolacieho súdu č. k. 6To/56/2017 - 250 z 28.09.2017, ktorý podľa názoru prokuratúry treba chápať ako imperatív prvostupňovému súdu uznať obžalovaného za vinného zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Tento výklad je nesprávny. Skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu nie je možné interpretovať ako návod na konkrétne vyhodnotenie dôkaznej situácie v otázke vierohodnosti svedkov. Pokiaľ sa jedná o povinnosť uloženú prvostupňovým súdom, túto si prvostupňový súd splnil (s výnimkou povinnosti vypočuť svedka C., ktorú uzavrel ako nerealizovateľnú, pričom tento svoj postup vysvetlil, a tento postup odvolateľ výslovne nenamietol). Nie každá veta alebo úvaha v rozhodnutí odvolacieho súdu predstavuje právny názor, ktorým je súd nižšieho stupňa viazaný. V zmysle ustálenej judikatúry totiž platí, že „viazanosť súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu (...) znamená povinnosť rešpektovať závery, ktoré učinil odvolací súd v otázkach hmotného a procesného práva. V prípade hmotného práva viazanosť súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu by spočívala v tom, že správne zistený skutočný stav veci vykazuje znak konkrétneho trestného činu, resp. že zistený skutok trestným činom nie je. Ak nie je skutočný stav veci správne zistený a ak má odvolací súd za to, že je tomu tak preto, že (prvostupňový – pozn.) súd nehodnotil správne dôkazy vo veci vykonané (...) môže odvolací súd len upozorniť, v ktorých smeroch má byť konanie doplnené, alebo čím je treba sa znovu zaoberať, nesmie však v žiadnom prípade k spôsobu hodnotenia dôkazov udeľovať závažné pokyny. (...) v tomto prípade v žiadnom smere nejde o vyslovenie právneho názoru, ale naopak o spôsob hodnotenia dôkazov, a na to na ktoré dôkazy má prvostupňový súd zamerať svoju pozornosť pri ich hodnotení“ (vid uznesenie NS SR, sp. zn.: 2 To/8/2010 zo dňa 31.05.2011). Takouto formou je potrebné interpretovať aj prvotné uznesenie odvolacieho súdu, pričom prvostupňový súd v tomto smere učinil svojej povinnosti zaoberať sa argumentami odvolacieho súdu za dosť, s vyššie uvedenou výhradou (vid body 15 s 16), ktorá však nebola tak zásadného charakteru, aby odôvodňovala zrušenie napadnutého rozsudku.

18. Dôkazné bremeno v trestnom konaní nesie prokurátor, pričom výpovede svedkov, o ktoré podanú obžalobu prokurátor opiera, nedosahujú taký stupeň vierohodnosti, aby bolo možné z ich výpovedí, pri existencii dôkazov, ktoré tieto výpovede spochybňujú, oprieť odsúdenie obžalovaného. Zároveň je nevyhnutné uviesť, že vierohodnosť výpovedí svedkov oproti iným dôkazným prostriedkom nezvyšuje hrozba trestnoprávnej sankcie za spáchanie trestného činu krivej výpovede, či krivého obvinenia ani zloženie prísahy pred súdom. Výpoveď obžalovaného, ktorý sa trestného činu krivej výpovede nemôže dopustiť, je z hľadiska dôkaznej sily na rovnakej úrovni ako výpoveď svedka, ktorý sa tohto trestného činu dopustiť môže. V opačnom prípade by prišlo k situácii, v ktorej by bol obžalovaného už len z hľadiska svojho procesného postavenia v horšej pozícii, a to len z dôvodu, že proti nemu vypovedá osoba v procesnom postavení svedka. Taktiež platí, že výpoveď svedka z počutia má zásadne nižšie vierohodnosť a to najmä v prípadoch, keď nie je možné overiť odkiaľ svedok danú informáciu počul. Tento právny názor sa v judikatúre vyvíjal postupne, pričom k momentu postulácie tohto rozhrnutia ho už možno považovať za ustálený.

19. Odôvodnenie prokurátorky, prečo vykonané dôkazy obžalovaného „dostatočne“ usvedčujú zo spáchania skutku obžalovaného je v prevažnej miere postavené na domnienkach, ktoré nie je možné v konaní považovať za preukázané, resp. len na inom vyhodnutí vykonaných dôkazov.

20. S poukazom na existenciu tak dôkazov, ktoré hovoria o útoku obžalovaného na poškodeného ako aj dôkazov, ktoré vylučujú takýto útok obžalovaného na poškodeného (výpoveď poškodeného, svedka C.), nemožno dospieť k záveru, že v trestnom konaní bolo bez dôvodných pochybností preukázané, že obžalovaný napadol poškodeného a spôsobil mu dokumentované zranenia a ani to, že k pádu poškodeného muselo prísť pričinením inej osoby ako poškodeného.

21. Z vyššie uvedených dôvodov vyhodnotil odvolací súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.